

AMOR I RESPECTE ENVERS TOTA CRIATURA

REGLA, 18

Tinguin endemés, respecte envers totes les criatures, animades i inanimades, que " porten la significació de l'Altíssim", i esforcin-se per passar de la temptació d'abusar-ne cap a la visió franciscana de la germanor universal.

Persones, animals i plantes, tots som éssers vius i tots compartim el mateix planeta. Cal cuidar tota la **natura**. Ella, ens dóna tot el necessari per viure i fins hi tot la floreta més petita fa que ens sigui possible la presència d'oxigen..

Quan hom surt a passejar i contempla el cel blau, o camina pel bosc, o bé per la platja i veu la immensitat del mar, llavors resulta fàcil admirar la bellesa de la creació, i , Déu ens la confia perquè l'estimem i la cuidem. També n'és un bon moment per recordar que nosaltres també som una petita part de la creació.

Hi ha alguns textos que lloen a l'**Autor** de tanta bellesa, recordem el salm 148:

Al·leluia! Lloeu el Senyor des del cel, lloeu-lo en les altures;lloeu-lo, tots els seus àngels, lloeu-lo, tots els seus estols; lloeu-lo sol i lluna, lloeu-lo estrelles lluminoses;lloeu-lo cel del cel i aigües de sobre el cel. Que tots lloïn el nom del Senyor: a una ordre d' Ell, tots foren creats.

O bé en el Gènesi, al acabar la creació Déu mateix diu: *31 Déu veié que tot el que havia fet era molt bo.*

I també el Catecisme, parlant de la creació diu: *Déu parla a l'home a través de la creació visible. **El cosmos material** es presenta a la intel·ligència de l'home perquè hi llegeixi les **empremtes del seu Creador**. La llum,la nit,el vent i el foc, l'aigua i la terra, l'arbre i els fruits, parlen de Déu de la seva grandesa i la seva proximitat.*

Pel que fa referència al punt de la regla, crec que ens diu més o menys el mateix, el punt, ens demana **respecte** per totes les criatures animades i inanimades que vol dir que cal que les considerem **dignes** perquè totes elles porten **l'empremta de Déu**. I si aprofundim més en el missatge franciscà, que també és **profundament ecològic**, cal doncs que amb consciència tinguem responsabilitat alhora de cuidar totes les coses de la **mare terra** com l'anomenava Sant Francesc.

Francesc va aprendre a viure amb harmonia amb tota la creació. Ell, el que primer va fer va ser igualar-se, **agermanar-se** amb les **persones**, al començament de la seva conversió, amb els **pobres** als que tothom considerava inferiors (recordem el despullament i la túnica aspre que va utilitzar agermanant-se amb els pobres) després, va fer igual amb els **leprosos** (recordem sinó l'escena del bes al leprós) igualment quan va iniciar la **fraternitat** (i després que el Senyor em donà germans...(testament,14). Però Francesc va experimentar **la fraternitat més enllà** del que és humà, va abastar animals, plantes i tot l'univers creat. Francesc va saber que Déu no només va crear-ho tot, sinó que **Déu és present en tot**. Ell veié en tota criatura animada i inanimada l'obra de Déu i a través d'elles **lloava** al seu **Creador**. El càntic a les criatures reflexa una total admiració per l'obra de Déu i un gran amor a la naturalesa. S'agermana amb tota la creació, amb tot el cosmos concebut com un tot ordenat, el sol el primer, la lluna, les estrelles, la terra, l'aigua...etc, però **tots germans** perquè els ha **creat Déu**.

Fra Cinto en el seu llibre "El càntic de les criatures de sant Francesc" escriu literalment: **Francesc no lloa el Senyor per les criatures sinó amb les criatures.** *Se sent formant part de la creació que pateix amb ell, i arriba amb elles a la reconciliació. La compassió el reconcilia amb les criatures i el món i els transforma en germà o germana, i aquestes l'ajuden a la pròpia reconciliació amb si mateix.*

Fraternitat Universal de la humanitat: La definició per mi seria el fet de **sentir-se germà** de **tots** els homes del món, per tant, cal que nosaltres **franciscans seglars** tinguem una actitud **d'amor universal** sense cap mena de distinció, de raça, sexe, etc...i això és possible perquè tots som **criatures** seves, tenim una **filiació divina** i sobrenatural som **fills de Déu**, per tant **germans amb el Senyor** que va ser " *el primer d'una multitud de germans* " (Rm8,9)

-Nosotros necesitamos ver no más lejos de los **escritos de Francisco** para reconocer la gran importancia que él puso en el cuidado de la creación. En el Cántico del Hermano Sol, él legítimamente llama a los elementos sus hermanos y sus hermanas. **Tenemos un mandato de las Escrituras a cuidar de toda creación** desde el Génesis cuando Dios llamo a Adán a tener dominio sobre la tierra. Francisco apunta una otra razón básica por el cuidado de la creación, **cada criatura tiene la huella del Altísimo**. En su Itinerario, San Buenaventura nos dice que nosotros somos ciegos, sordos y mudos si no despertamos a la presencia de Dios en nuestro interior por medio de su mundo.

San Francisco y el lobo de Gubbio

En el tiempo en que San Francisco moraba en la ciudad de Gubbio, apareció en la comarca un grandísimo lobo, terrible y feroz, que no sólo devoraba los animales, sino también a los hombres; hasta el punto de que tenía aterrorizados a todos los habitantes, porque muchas veces se acercaba a la ciudad. Todos iban armados cuando salían de la ciudad, como si fueran a la guerra; y aun así, quien topaba con él estando solo no podía defenderse. Era tal el terror, que nadie se aventuraba a salir de la ciudad.

San Francisco, movido a compasión de la gente del pueblo, quiso salir a enfrentarse con el lobo, desatendiendo los consejos de los habitantes, que querían a todo trance disuadirle. Y, **haciendo la señal de la cruz**, salió fuera del pueblo con sus compañeros, **puesta en Dios toda su confianza**. Como los compañeros vacilaran en seguir adelante, San Francisco se encaminó resueltamente hacia el lugar donde estaba el lobo. Cuando he aquí que, a la vista de muchos de los habitantes, que habían seguido en gran número para ver este milagro, **el lobo avanzó al encuentro de San Francisco con la boca abierta; acercándose a él, San Francisco le hizo la señal de la cruz**, lo llamó a sí y le dijo:

-- ¡Ven aquí, hermano lobo! Yo te mando, de parte de Cristo, que no hagas daño ni a mí ni a nadie.

¡Cosa admirable! Apenas trazó la **cruz San Francisco, el terrible lobo cerró la boca**, dejó de correr y, obedeciendo la orden, se acercó mansamente, como un cordero, y se echó a los pies de San Francisco. Entonces, San Francisco le habló en estos términos:

-- Hermano lobo, tú estás haciendo daño en esta comarca, has causado grandísimos males, maltratando y **matando las criaturas de Dios sin su permiso**; y no te has contentado con matar y devorar las bestias, sino que has tenido el atrevimiento de dar muerte y causar daño **a los hombres, hechos a imagen de Dios**. Por todo ello has merecido la horca como ladrón y homicida malvado. Toda la gente grita y murmura contra ti y toda la ciudad es enemiga tuya. Pero yo quiero, hermano lobo, hacer las paces entre tú y ellos, de manera que tú no les ofendas en adelante, y ellos te perdonen toda ofensa pasada, y dejen de perseguirte hombres y perros.

Ante estas palabras, el lobo, con el movimiento del cuerpo, de la cola y de las orejas y bajando la cabeza, manifestaba aceptar y querer cumplir lo que decía San Francisco. Díjole entonces San Francisco:

-- Hermano lobo, puesto que estás de acuerdo en sellar y mantener esta paz, yo te prometo hacer que la gente de la ciudad te proporcione continuamente lo que necesitas mientras vivas, de modo que no pases ya hambre; porque sé muy bien que **por hambre has hecho el mal que has hecho.** Pero, una vez que yo te haya conseguido este favor, quiero, hermano lobo, que tú me prometas que no harás daño ya a ningún hombre del mundo y a ningún animal. ¿Me lo prometes?

El lobo, inclinando la cabeza, dio a entender claramente que lo prometía. San Francisco le dijo:

-- Hermano lobo, quiero que me des fe de esta promesa, para que yo pueda fiarme de ti plenamente.

Tendióle San Francisco la mano para recibir la fe, y el lobo levantó la pata delantera y la puso mansamente sobre la mano de San Francisco, dándole la señal de fe que le pedía. Luego le dijo San Francisco:

-- Hermano lobo, te mando, en nombre de Jesucristo, que vengas ahora conmigo sin temor alguno; vamos a concluir esta paz en el nombre de Dios.

El lobo, obediente, marchó con él como manso cordero, en medio del asombro de los habitantes. Corrió rápidamente la noticia por toda la ciudad; y todos, grandes y pequeños, hombres y mujeres, jóvenes y viejos, fueron acudiendo a la plaza para ver el lobo con San Francisco. Cuando todo el pueblo se hubo reunido, San Francisco se levantó y les predicó, diciéndoles, entre otras cosas, cómo Dios permite tales calamidades por causa de los pecados; y que es mucho más de temer el fuego del infierno, que ha de durar eternamente para los condenados, que no la ferocidad de un lobo, que sólo puede matar el cuerpo; y si la boca de un pequeño animal infunde tanto miedo y terror a tanta gente, cuánto más de temer no será la boca del infierno. **«Volveos, pues, a Dios, carísimos, y haced penitencia de vuestros pecados, y Dios os libraré del lobo al presente y del fuego infernal en el futuro.»**

Terminado el sermón, dijo San Francisco:

-- Escuchad, hermanos míos: el hermano lobo, que está aquí ante vosotros, me ha prometido y dado su fe de hacer paces con vosotros y de no dañaros en adelante en cosa alguna si vosotros os comprometéis a darle cada día lo que necesita. Yo salgo fiador por él de que cumplirá fielmente por su parte el acuerdo de paz.

Entonces, todo el pueblo, a una voz, prometió alimentarlo continuamente. Y San Francisco dijo al lobo delante de todos:

-- Y tú, hermano lobo, ¿me prometes cumplir para con ellos el acuerdo de paz, es decir, que no harás daño ni a los hombres, ni a los animales, ni a criatura alguna?

El lobo se arrodilló y bajó la cabeza, manifestando con gestos mansos del cuerpo, de la cola y de las orejas, en la forma que podía, su voluntad de cumplir todas las condiciones del acuerdo.

Añadió San Francisco:

-- Hermano lobo, quiero que así como me has dado fe de esta promesa fuera de las puertas de la ciudad, vuelvas ahora a darme fe delante de todo el pueblo de que yo no quedaré engañado en la palabra que he dado en nombre tuyo.

Entonces, el lobo, alzando la pata derecha, la puso en la mano de San Francisco. **Este acto y los otros que se han referido produjeron tanta admiración y alegría en todo el pueblo, así por la devoción del Santo como por la novedad del milagro y por la paz con el lobo,** que todos comenzaron a clamar al cielo, **alabando y bendiciendo a Dios por haberles enviado a San Francisco,** el cual, por sus méritos, los había librado de la boca de la bestia feroz.

El lobo siguió viviendo dos años en Gubbio; entraba mansamente en las casas de puerta en puerta, sin causar mal a nadie y sin recibirlo de ninguno. La gente lo alimentaba cortésmente, y, aunque iba así por la ciudad y por las casas, nunca le ladraban los perros. Por fin, al cabo de dos años, el hermano lobo murió de viejo; los habitantes lo sintieron mucho, ya que, **al verlo andar tan manso por la ciudad, les traía a la memoria la virtud y la santidad de San Francisco.** En alabanza de Cristo. Amén.

(Florecillas de San Francisco, Capítulo XXI)

DE L'EVANGELI:

43 Ja sabeu que van dir: "**estima als altres**" però no als teus enemics. 44 Dons jo us dic estimeu els enemics, pregueu per aquells que us persegueixen 45 Així sereu **fills del vostre Pare del cel, que fa sortir el sol sobre bons i dolents** i fa ploure sobre justos i injustos. 46 Perquè, **si estimeu els qui us estimen**, quina recompensa mereixeu? ¿No fan el mateix els publicans? 47 I, si només saludeu els vostres germans, què feu d'extraordinari? ¿No fan el mateix els pagans?

48 »Sigueu perfectes com ho és el vostre Pare celestial.

(Mt 5, 43-48)

ES CONVERTEIXEN UNS BANDOLERS

A l'ermitori que tenien els frares al cim de Borgo San Sepolcro hi venien sovint **uns lladres a demanar pa d'almoïna**. Vivien amagats a l'espessor dels boscos de la comarca, però algunes vegades sortien als camins per robar als vianants. Per això alguns frares d'aquell lloc deien: "**no està bé que els donem almoïna perquè són uns bandolers que infringeixen tota mena de mals al poble**" D'altres en canvi, considerant que **demanaven amb humilitat i empesos per**

l'extrema necessitat, els feien caritat de tant en tant, exhortant-los sempre que fessin penitència.

Mentrestant, va arribar el benaurat **Francesc** a aquell lloc. Com sigui que els germans van demanar **la seva opinió** sobre si calia o no socórrer els bandolers, va respondre:

-Si feu el que us diré, **confio en el Senyor que conquerireu les ànimes d'aquest homes**. Proveïu-vos de pa tou i de bon vi i aneu cap al bosc on ells refugien. Després crideu-los dient: "**Germans lladres, veniu que som germans vostres** i us portem pa tou i bon vi. Immediatament acudiran, i vosaltres pareu taula; esteneu les estovalles a terra i **serviu-los** el pa i el vi amb **humilitat i alegria**. Quan hagin menjat i begut, **parleu-los de Déu**. Després feu-los per amor al Senyor un primer prec: que prometi cadascun d'ells no ferir ni fer cap dany a una persona predeterminada, perquè si els ho demaneu tot d'una vegada no us escoltaran ni us faran cas. Els bandolers us ho prometran, **moguts per la vostra humilitat i per l'amor que els heu mostrat**. L'endemà, en atenció a les promeses que van fer, els porteu a més de pa i vi, ous i formatge, i també els serviu. En acabar els dieu: "per què esteu aquí tot el dia desvagats, passant fam i altres necessitats, rumiant i fent després tot el mal que podeu? Si no us convertiu, perdreu les vostres ànimes. Millor seria que servíssiu el Senyor, i Ell us proporcionarà en aquesta vida les coses necessàries per al cos, i després salvareu les vostres ànimes en l'altra" **Us asseguro que Déu misericordiós els inspirarà que es converteixin gràcies al vostre capteniment humil i misericordiós**.

Els frares anaren i feren tot el que els digué el benaurat pare. Els lladres, **per la misericòrdia i gràcia de Déu que davallà sobre d'ells**, acceptaren i compliren punt per punt totes les peticions fetes pels germans. Recordem la **familiaritat i les mostres d'amor** que els van fer aquells frares, els bandolers començaren a portar-los la llenya necessària per al seu ermitori. Alguns per la **misericòrdia de Déu i per l'amor i la confiança que els germans posaren**

en ells, van ingressar a l'orde; d'altres es convertiren, feren penitència i van prometre de no fer mai més mal a ningú i viure en endavant del treball de les seves mans.

Els frares i d'altres persones s'admiraren de tot el que havia passat amb els lladres. Aquell fet recordava la santedat del benaurat Francesc, el qual havia pronosticat la conversió d'aquells homes tant pèrfids i malvats.

(LLegenda de Perusa capítol CXVI)

Qüestionari:

- Al dir el Pare Nostre et sents veritablement germà de tots els homes, i dels de més a prop?
- Creus que la Paternitat de Déu ha de portar-nos a la fraternitat?
- ¿De qué maneras cuidas tu, la creación?
- ¿Qué lecciones has aprendido de la Creación?

Càntic del germà Sol o Lloances de les creatures

1 Altíssim totpoderós i bon Senyor,
vostres són les llaors, la glòria, l'honor
i tota benedicció.

2 A Vós sol, Altíssim,
se us adiuen i cap home no és digne
d'anomenar-vos.

3 Lloat sigueu, Senyor, amb totes les
creatures
especialment missenyor el germà sol,
el qual és dia i per ell ens il·lumineu.

4 I ell és bell i radiant amb gran esplendor,
de Vós,

Altíssim, porta significació.

5 Lloat sigueu, Senyor meu,
per la germana lluna i els estels,
en el cel els heu fets clars,
preciosos i bells.

6 Lloat sigueu, Senyor meu,
pel germà vent i per l'aire,
l'ennuolat i el serè, i tot temps,
pel qual a les vostres creatures doneu
sosteniment.

7 Lloat sigueu, Senyor meu,
per la germana aigua,
la qual és molt útil i humil i preciosa i casta.

8 Lloat sigueu, Senyor meu,
pel germà foc, pel qual ens il·lumineu de nit
i ell és bell i juganer i robust i fort.

9 Lloat sigueu, Senyor meu,
per la germana nostra mare la terra,
la qual ens sosté i governa
i produeix fruits diversos amb flors
acolorides i herba.

10 Lloat sigueu, Senyor meu,
per aquells que perdonen pel vostre amor,
i aguanten malaltia i tribulació.

11 Benaurats els qui les aguanten en pau,
car de Vós, Altíssim, seran coronats.

12 Lloat sigueu, Senyor meu,
per la nostra germana la mort corporal,
de qui cap home vivent no pot escapar.

13 ai d'aquells que moriran en pecats
mortals!

Benaurats aquells que trobarà
en la vostra santíssima voluntat,
car la mort segona no els farà mal.

14 Lloeu i beneïu el meu Senyor,
i doneu-li gràcies i serviu-lo amb gran
humilitat